
Zpravodaj

Smřic a Rodova

15. 12. 1993

POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE
aneb co všechno k vánocům již tradičně patří

Slovo starosty

Rok končí – rok začíná

Blíží se konec roku a s ním hodnocení výsledků. Se záměry a rozpočtem města jste byli seznámeni začátkem roku 1993. Při stručném popisu výsledků. Co mělo být postaveno, je postaveno. Co mělo být zapláceno, je zapláceno. Město je bohatší o lékařské centrum. Bylo a zase je jeho.

Mimo záměry a plány byla pořízena střecha Dvorany a nové prostory na radnici. Bude více práce a větší rozsah pravomocí.

Jak šel rok jinak?

Ne, že by zde lidé nekradli vůbec. Ve Smiřicích kradou méně, než jinde. Proč? Asi proto, že zde působí kromě přetížené České policie i soukromá agentura. Pokud mám možnost sledovat, která věková a sociální skupina se na nekalostech všeho druhu podílí nejvíce, nejsou to ani důchodci, ani děti. Většinou rok narození od 1950 do 1975.

Že by chyba ve výchově? Ani sociální skupina není určující. Pokud je uvedeno – nezaměstnaný – jde často spíše o nezaměstnatelného. Z vlastní vůle a většinou i s chutí. Něco dává stát, něco si přikrademe. Alespoň nebolí ruce, záda a ani hlava. O to lépe se pak utrácí u hracích automatů. To vše za peníze poctivých plátců daní.

Budou-li někteří občané (jsou to opravdu jen někteří – jenže o to hlučnější) – vyžadovat a prosazovat plošné dotace tam, kde nemají opodstatnění. Ano, mluvím o odvozu domovního odpadu! Nebudou peníze na bezpečnost, záchranu chátrajícího a opravy lajdácky udělaného.

Vím, že je přijatelnější slyšet příjemnou lež, nežli nepříjemnou pravdu. Snad se lež i lépe říká – ale zpravidla vede k nepříjemným koncům.

Kluk, který rozbije záměrně okno, není „roztomilý rozpusta“, ale uličník. Výrostek, který obtěžuje v opilsti své okolí, není „svedená oběť party“, ale v lepším případě nesamostatný slaboch a v horším případě kriminálník. Ten, kdo zneužívá nemocenské pojištění, není „šikovný člověk“, ale parazit, který žije z daní ostatních a na úkor potřebných. A ten, kdo svůj odpad ukládá kamkoliv – hlavně když je to zadarmo – sice neutráčí své peníze, ale ohrožuje zdraví svého okolí. Tohle pochopit snad není těžké. Jenže nákladnější než „nepochopení“. Svoji funkci jsem vždycky bral jako funkci „místodržícího“, který udělá méně populární část práce. Mohl jsem si to dovolit.

Nemám ve městě široké příbuzenské vztahy. Nemám zde ani ty, jimž bych musel být zavázán ať hmotně nebo morálně. Nemám „špinavé ruce“ ani z minula, ani z nedávna. Krátce po skončení volebního období budu důchodce. A hlavně – nestojí za mnou a neřídí mne žádná strana. Stranická kolegalita, ani stranická kázeň mi nesvazuje ruce.

Příští rok? Bude asi dost zatížen předvolebním úsilím. Někdo třeba opět přelavíruje přes celou politickou scénu. Jiný „půjde vládě po krku“ ruku v ruce s těmi, co tak šli již před 60 lety. Další budou vidět v penězích Boha – jiní budou od Boha peníze chtít. Pro prospěch svůj. Ne obci.

Někteří z vás budou váhat, zda jít volit. Pokud nepůjdete, neuplatníte své právo ve prospěch těch druhých, mazanějších. Mnozí říkají, že se nic nezměnilo. Ale ano! Po volbách v roce 1948 do roku 1952 byla již zavedena takřka na vše „národní správa“. Řada Smiřičáků se dostala pro nic do kriminálů, tři na doživotí. O „vyakčňených“ ani nemluvě. Od voleb v roce 1990 do roku 1993 již

vznikla řada soukromých obchodů. Pro své názory nebyl nikdo stíhán. Z bývalých opor boje s kapitalizmem jsou dnes podnikatelé. Rozkradený majetek byl zčásti vrácen okradeným i městu. Mění se vše. Jen darebáci ne. Snad právě proto oni nejčastěji tvrdí, že se nic nemění.

Občané, těm kteří se snažili město zkrášlit a zlepšit, vřelý dík za všechny. A vy, kteří jste alespoň nepřekáželi – i vy máte právo na poděkování. Možná jste nevěděli jak pomoci, nechtěli jste však stát v cestě. Kritikům děkuji za sebe. Kritika je zrcadlo, ve kterém jsou vidět vlastní chyby. Takže i kritikům dík.

Takže vám všem díky spolu s přáním příjemných vánočních svátků. Všem Boží milost zdraví a chuti do života v jeho starostech i radostech. Snad ani vám, kteří v něco takového nevěříte, přání neublíží.

Tolik i mé přání do příštího roku i do dalších let. Budeme-li chtít, mohla by být lepší, než ta minulá.

Budeme-li opravdu chtít!

Ing. Lubomír Kupka, starosta města

INFORMACE Z RADNICE

Při jednání městské rady i městského zastupitelstva bylo pokračováno v řešení problémů pořádku, čistoty, dodávek vody, tepla a teplé užitkové vody, zdravotnictví, bytových, školství, dopravního pořádku a ostatních, i když zdánlivě nepatrných, ve svém souhrnu však nákladných. Z mnoha jen některé:

- V dodávkách tepla a teplé užitkové vody bylo provedeno spíše jen zprovoznění rekonstruovaných kotelen, které také přineslo vyloučení nepříjemného obtěžování dýmem. V neposlední řadě však dodávky bez výrazného omezování a s automatikou, která by měla zajišťovat optimální tepelnou pohodu v napojených objektech. K lepšímu a objektivnějšímu sledování nákladů byla provedena dodávka a instalace měřidel spotřeby. Regulace dodávek tepla v závislosti na venkovní teplotě však byla provedena pouze v těch objektech – činžovních domech, u nichž si jejich majitelé zvažili nákladovost na teplo, zatěžující nájemníky.
- Zajištění pořádku ve městě přijetím a vydáním vyhlášky č. 9/93 – snad bude správně pochopena a i dodržována.
- I likvidace domovních odpadů dozná velkých změn, protože nezodpovědným přístupem mnoha občanů – nesprávnou likvidací – dochází ke znečišťování životního prostředí. Bližší informace budou a byly občanům podány.
- Byl povolen zkušební jednoroční provoz dokončené úpravný a akumulace vody. Zajišťuje dodávky dostatečného množství hygienicky nezávadné pitné vody.

- Spolu s pokračujícími změnami dochází k privatizaci monopolu v hospodaření s vodou a jejím čištěním. Město převzalo veškerý majetek a spolu se sousedními obcemi Holohlavami a Černožicemi zakládá zájmové sdružení. Vzhledem k nedostatku – spíše neexistenci – jiného podnikatelského subjektu přenechá na rok 1994 provozování a tedy dodávku vody a její odvod a čištění a. s. Vodovody a kanalizace Hradec Králové. I to je spojeno s určitými náklady – z rozhodnutí všech tří zastupitelstev však zvýšení ceny nebude v prvním roce tak výrazné.
- Privatizuje se rovněž zdravotnictví. Budova patří městu a to uzavřelo s místními lékaři i zdravotníky nájemní smlouvy. Domníváme se, že pro začínající soukromé praxe přijatelné.
- Získat byt je problém – za výhodných podmínek město nabízí možnost získání bytů vestavbami do odpovídajících půdních prostor městských činžovních domů. Stále však mezi některými lidmi přetrvává dojem, že zajištění bytu je starostí někoho jiného – ne toho, kdo chce bydlet.
- Dokončuje se základní etapa záchrany sálu Dvůrany – střešní plášť, jehož životnost dodavatel zaručuje na 30 let. Skutečná však má být až 80 let.
- V neposlední řadě se stále projednávají otázky finanční. Jedná se o zajištění prostředků na provoz škol i od okolních obcí, jejichž děti navštěvují zdejší školy. Jde však o finanční zajištění všeho výše uvedeného. Jen pro ilustraci – původní schválený rozpočet města byl ve svém objemu již třikrát překročen.

Jan Suchánek, tajemník MěÚ

Ohlas starosty města Smičice ing. Lubomíra Kupky na televizní pořad Respektování

Za mzdu erosenky bych důvěru neriskoval

Pozoruji s nelibostí soustavné snahy byrokratů upravit naši republiku k obrazu svému. Snaží se prosadit zásady: „Co není dovoleno, je zakázáno!“

S tím souvisí i rozpory v názorech na územně správní uspořádání. To by totiž nemělo být záminkou k samoučelným hrátkám politiků a byrokratů. Má být účelným systémem výkonu veřejné správy, vyhovující občanům! Na občana zapomínají politici i odborníci, protože dvě (nejméně) politické strany se prohlašují za občanské. Byrokraté uznávají občana jen jako objekt svého činění.

Píši to jako současný starosta našeho malého města. V příštím volebním období už budu důchodce. Podle zákona jsem měl „reprezentovat obec navenek“. Nerad bych viděl mé nástupce viset jako pseudodemokratickou dekoraci na praporu všeovládající byrokracie. Má-li občan mít jakés takés záruky a zastání, musí být představitelé obce – samospráva – lidé tvůrčí, uvážliví, vážení a vybavení úměrnými pravomocemi. Obci prospěšní.

Na jednání operoval p. dr. Kalvoda „Jirkovskou vyhláškou“. Při řádných zákonech a fungující státní správě by se nic podobného nenarodilo. Nebylo by jí třeba. Paní Orgoníková upozorňovala na starosty, ovlivňující neřádne své voliče. Nevím, jak často navštěvuje své voliče. Za naše město a okolí tvrdím ze zkušenosti: „Poslance na venkově viděti, blížící se volby znamená!“ Mimochodem ostud v samosprávě je daleko méně, než mezi poslanci a státními úředníky. Asi proto, že členové zastupitelstev nenadřazují zvláštní nad obecné. Zvláštní jsou zde partajní, až partikulární, zájmy a hry.

Samospráva má důsledně hájit zásadu „Co není zakázáno, je dovoleno“. Do zastupitelstev, která nebudou znát své budoucí pravomoci, regionálního samosprávného partnera, sídlo, kompetence a strukturu nejbližšího státního orgánu, budou kandidovat buď lidé neuvážení, anebo političtí „štrebři“.

Ergo územní uspořádání, nadobecní samosprávné celky, kompetence k výkonu obou částí veřejné správy, by měly být známy a uzákoněny v období do voleb samospráv. Za žádných okolností, tím méně za mzdu subalterního bankovního úředníka, anebo prodavače v soukromém obchodu, nemluvě o erosenec, bych já, myslím i mnozí další, neriskoval důvěru občanů.

Ing. Lubomír Kupka

9 v dějinách Smiřic

1619

Protože v minulém čísle Zpravodaje nebylo uveřejněno nic ze seriálu „9 v dějinách Smiřic“, někteří čtenáři se domnívali, že už jsem „vystřílel všechn prach“ a že už nemám co napsat. K tomu toto vysvětlení: Do našeho Zpravodaje přispíval svými články z historie pan Jaroslav Mach z Černožic. Již v květnu 1992 poslal do Zpravodaje pěkný článek o nedalekém Chloumku s památným kostelíkem sv. Václava. Bylo už tedy na čase uveřejnění tohoto článku. Byl zařazen do rubriky Námět na vycházku a i když byl obsáhlejší, byl uveřejněn celý. Nechci naše čtenáře zahltit pouze samou historií (je třeba si všimnout i současného dění kolem nás), proto vyšel z historie pouze tento jeden článek.

Z pera pana Macha vyšlo mnoho velmi hodnotných článků, které byly napsány na základě podrobného studia historických dokumentů. Dalo by se říci, že pan Mach historií žil – byl dlouholetým kronikářem Černožic. Kromě oficiální kroniky si vedl i vlastní výpisky z historie celého zdejšího regionu. Loni oslavil sedmdesáté narozeniny. Dosažení tohoto životního jubilea asi způsobilo to, že se pan Mach rozhodl pro rázný krok. Přestal psát obecní kroniku, své poznámky a zápisky věnoval Okresnímu archivu v Hradci Králové. Sehnal si pas a chce se věnovat i zahraniční turistice. Nebude to asi daleko, ale chce se podívat do míst, kde byl za války tzv. totálně nasazen (nucené práce v Říši – v Německu), kde přišel o sluch. Nám zbývá jen jediné – poděkovat mu za všechny pěkné příspěvky do našeho Zpravodaje a popřát mu pevné zdraví a ať mu při turistice ještě dlouho slouží nohy a dech.

Život se však nezastaví – zatím Zpravodaj ještě vychází. Pro zájemce se jistě vždy něco najde – z historie i ze současnosti. Poměrně často do našeho Zpravodaje přispívá i pan Jaroslav Litomiský z Prahy. I v tomto čísle vychází jeho pěkné povídání o smiřických „figurkách“. Nenadále se objevil

další spolupracovník. Je jím můj kolega ze školy – pan učitel Jiří Matějka z Černožic. Aspoň na čas převzal pero po panu Machovi a píše stránky obecní kroniky Černožic za poslední roky. Naši černožičtí sousedé se připravují na oslavu 800 let trvání Černožic. Nutno přiznat, že dějiny jejich obce sahají dále do historie než dějiny Smiřic. Pan učitel Matějka shromažďuje materiály z pravěku Černožic v souhrnném dílku Černožice v dobách kdy ještě Černožicemi nebyly. Na výzvu v černožickém zpravodaji se mu od občanů sešla řada zajímavých dokumentů ze starších dob. Nejsou to dokumenty ledajaké! Např. dokonce ze Semonic se nám dostala do ruky práce pana ing. Václava Novotného (nar. 6. 10. 1884 v Semonicích, zemřel 10. 1. 1965 v Praze–Michli). V době první republiky pracoval na ministerstvu zemědělství a později na bývalém Zemském úřadě v Praze jako přednosta zemědělsko-technické služby ve funkci vládního rady. Po druhé světové válce pracoval krátce v tehdejším Národním technickém fondu a později v Hydroprojektu Praha, kde spolupracoval na projektech tak významných vodních děl jako jsou Slapy, Orlík, Lipno apod.

V době války byl na nátlak nacistů penzionován. Odsunutí z aktivní činnosti nesl těžce. Konec války prožíval v soukromí, ale ne v nečinnosti. V letech 1943 až 1945 se věnoval historii své rodné obce i místního regionu. Zaměřil se na historii jednotlivých semonických statků (rodů) i na historii celého panství – na panství smiřické.

Protože měl jako pracovník ve vládních institucích přístup k archivům a starým dokumentům, jsou jeho zápisy věrohodné a v každém případě stojí za pozornost.

Od potomků pana ing. Novotného máme dovoleno využít jeho práci a já tak rád učiním, protože se zde najde hodně zajímavého i pro čtenáře smiřického Zpravodaje.

Této možnosti využiji i k tomu, že se v našem seriálu s Devítkou vrátíme do roku 1619, abychom si ještě jednou přečetli o tom, jak to vypadalo v té době na smiřické tvrzi. Jedná se o výpis z urbáře z roku 1619. Některé věci nám budou již známé, jiné jsou však méně známé, ale rozhodně zajímavé. Posuďte sami (opsáno bez úprav):

Tvrz Smirzicze (Příloha XIV. – Dějiny Semonic)

„Od kamene sklepy pro víno, pivo i jiné, dolení vrchní klenutí, pro všeliké potřeby chování, s kuchyní z spižírnou z světnicemi komorami, se vším dostatkem dost nákladně i s vodou na tvrz hnáním vystavena, vokolo té tvrze jsou také dva příkopové dosti hlubocí, skrze kteříž voda z Labe jde, jeden zděný a druhéj místem dřívím a kolím vybitý a zábradly oblankovaný.

Na týchž valích jsou také dva poctivý sklepové klenuty, pro pivo a víno a třetí pro maso letního času. A lednice při něm k chování udělány jsou. Na předhradí té tvrze jsou stodoly, maršštale pro koně špitálské a vozníky. Vedle těch marššťalí jsou také jiné maršštale, od kamene pro koně jízdné, a při ní dvě světnice, nahoře poctivá obilnice, k tomu pokoje nákladně vystavené i také cihlou přikryté jsou. Za těmi marššťalemi jest bečvárně k dělání sudův i také jich mytí.

Za tím vším stavením pivovar se dvěma spilkami klenutými, za ním kovárně a nad ní světnice pro čeládku pivovarskou. A podle toho sladovně s hvozdem sklenutá a nad tím veliký dvoje podlahy k svážení a k skládání pšeníc, ke třem štokům k spouštění k polívání jí dosti prostranně i také sušených sladů k shromažďování i jinejmi potřebami pivovarskými se vším dostatkem a plným hospodářstvím, spravený a opatřený jest. V kterýmžto pivovaře tyto časy obtížny tři a nejmén dva vary po dvaceti třech korcích sladů se svaňuje, a po 32 sudech z každého varu se vystavuje a do roka jich bejvá při nejmenším učiněno jedno sto dvaceti varův, učiní sudův tři tisíce osm set

čtyřiceti. Počítaje na každém sudu užitku po 45 groších českých učiní 2930 kop grošů čes. Za patoky což koliv se stržuje i také čeledi, jich do dvoru nahoru vydává, to se vše za žádný užitek nepokládá, nežli na vychování čeledi a záplaty jim při témž pivovaře i bednářům a kovářům zanechává. Vedle sladovně jest také dole světnice a sklep a nad tím pokoje úředníků a písařův od kamene dobře vystaveny. Podle těch pokojů jest maršštal pro valachy myslivecků a dvorec pro ptačí psy. A při tom jest světnička vrátnému udělaná. Za hvozdem a pivovarem jest také dvorčák, v kterémž velicí a malí chlívkové k chování psův a chrtův.

Při kteréžto tvrzi od dobytkův hovězích chovati se může krav dojných 60, volův na stání k krmení 40. A ti volové mlátem něco málo tluči přidává každéj, vykrmuje. Každý rok užitku přijíti může mimo všechny náklady při nejmenším těch volů přes 200 kop českých.

Za těmi všemi staveními jsou také poctivé štěpnice, rozličných roubův vyštěpované do několika set, kterážto štěpnice jest po všech stranách i stavení předhradní všeckna vodou ode mlejna na dvě strany vopuštěná a vobehnaná. A té štěpnice ovocem, když se obrodí mimo všecknu potřebu domácí při nejmenším prodejem ovocí užívá se každoročně 100 kop grošů českých.

K též tvrzi jest Labe, kteréž se počíná od gruntů Plesských a běží pod ves Semonice, Čáslavky, Černožice k Smiřicům, až se rozděluje u Smiřic a teče okolo štěpnic a přihýbá se zase dolův pod zámek pustý Pardědub (*Pozn.: na Skále u Skalice*) k mezem lochenským, kteréž se tím položením od vrchův až dolův, rybářům pronajímají a platí z nich ročně 6 kop 41 grošů čes.

Při městečku jest mlejn v nově od kamene vystavený vo šesti kolách moučných, s komorami, z světnicí klenutou, dvojími podlahami, též všechn cihlami přikrytej, z něhož každoročně mlynář nájmu platí 400 korců sutého, 30 korců pšenice a k tomu vykrmuje 24 vepřův anebo místo krmení za každého vepře 2 kopy grošů platiti má. Od toho mlejna ten díl Labe teče novějšími struhami přes grunty jeho milosti Páně a zase vpadá do Labe do toku svého starého nad Lochenicemi, jest dýlky od toho mlejna až do Labe 120 provazců, v kterejžto struhách nemálo ryb říčních všelijakých též rakův jest, a toto se všechno lapáním k potřebě zámku užívá.

U toho mlejna jest štěpnice, jež slove hubergkovská, všelijakým štípím vysázená a dobře ohražena, z kteréžto štěpnice každoročně ovoce prodává se přinejmenším za 20 kop čes.

U ty štěpnice trávy se třikrát přes léto žíti a síci mohou neb jest velmi v dobrém drnu. Z kteréžto štěpnice trávy dobytčům do dvora Holohlavského se k užitku klidí.“

Vysvětlivky:

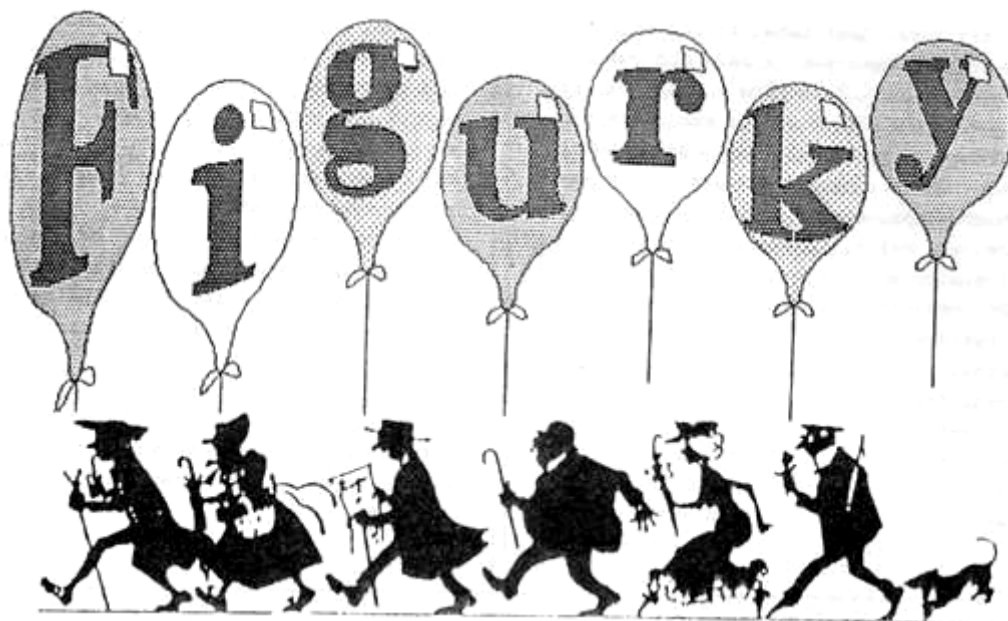
Korec – před kolektivizací zemědělství soukromí zemědělci určovali touto mírou výměru svých pozemků a přibližně 3 a půl korce byl 1 hektar – v naší ukázce z urbáře z r. 1619 představuje objemové množství – váhy podle dnešní představy nebyly a na kilogramy se v té době nevážilo – korec představoval dnešních asi 93 litrů

Provazec – délková míra – dnešních asi 31 metrů

Díky panu ing. Novotnému si můžeme upřesnit ještě jeden údaj z roku 1619. Ve 2. čísle Zpravodaje z roku 1992 jste si mohli přečíst, že ve Smiřicích žilo ke konci 16. století asi 20 rodin – odhadem podle tehdejších „statistik“ asi 160 lidí. Jenže takto byli uváděni jen lidé „osedlí“. Za osedlé lidi byli považováni držitelé gruntů i držitelé chalup bez pozemků. Do těchto „statistik“ nebyli započítáváni ti, kteří žili v podruží (dnes bychom mohli říci nájemníci). Poddaných tedy bylo i několikrát více (bývá uváděno, že jich bylo přibližně 5krát více). Smiřice tedy mohly mít v té

době 600 až 700 obyvatel. Pak už se nemusíme divit, proč budoucí majitelé panství Gallasové vyhověli svým poddaným a prohlásili roku 1659 Smiřice za město.

Posuďte sami, není zajímavé dovědět se, jak to zde vypadalo téměř před 400 lety??! A ještě jednu úvahu a výzvu k vám, vážení čtenáři. Jak už je výše uvedeno, práce pana ing. Novotného ze Semonice se dostala na veřejnost díky výzvě v černožickém zpravodaji. Černožičtí občané zapůjčili i jiné dokumenty z historie ke zveřejnění. Nenašlo by se něco i na smiřických půdách nebo ve starých almarách??? Dnes není problém starý dokument okopírovat a originál v pořádku vrátit.

Právě jsem dočetl Hrabalovo Městečko (tím městečkem je Nymburk). Autor Bohumil Hrabal je dnes evropským a možno říci i světovým spisovatelem – nositelem Rytířského řádu Francie a poctěn mnoha vyznamenáními. Ve svém Městečku vzpomíná na různé populární osoby a osůbky – figurky, které žily v Nymburku a na které zbyla dnes pouze vzpomínka.

Říká se, že se sejdou hory s horami a lidé s lidmi. Můj strýc – smiřický rodák – Josef Sehnoutka byl v Nymburku dlouholetým profesorem gymnázia. Často jsem k němu jezdil do Nymburka na prázdniny. „Báječným“ žákem mého strýce na nymburském gymnáziu byl právě Bohumil Hrabal.

S Bohumilem Hrabalem jsem se setkával na chatě v Kersku. Zde mi mezi jiným vyprávěl o svém nymburském profesorovi a vlastně o mém strýci Josefu Sehnoutkovi:

„Profesorský sbor dostal za úkol objasnit studentům, jak nezdravý je alkohol. Pan profesor Sehnoutka chodil denně mezi partu nymburských starousedlíků, aby si zde vypil svou sklenku vínečka a nějaké to pivíčko navíc. A nyní měl svým žákům znechucovat své oblíbené nápoje! Svou přednášku začal tím, že vysvětlil svým žákům, že alkohol je zdraví škodlivý. Po chvíli připustil, že jedno pivo nemůže vůbec škodit a naopak že zlepšuje chuť k jídlu. Než zazvonil zvonek ohlašující konec vyučovací hodiny, profesor postupně zvyšoval pomyslnou laťku. Jako rozumná a zdraví neškodící dávka vyšlo vypítí šesti piv.“ Tak se i můj strýc stal jednou z populárních a nádherných postaviček v Hrabalově Městečku – Nymburku.

Inspirován spisovatelovým vyprávěním, zavzpomínal jsem i já ve své chatě v Kersku na své Městečko na Labi – na své rodné Smiřice. Vždyť i zde žila spousta zajímavých nádherných lidiček, které už mnoho dnešních Smiřičáků nepamatuje. Těm, kteří se na ně upamatují, bych chtěl napsat jejich malou přehlídku a snad vzpomínka na tyto smiřické figurky a zajímavé osůbky neodradí ani ty i ostatní.

Své vyprávění začnu u Franty Dohnálka. Říkalo se: muž či žena? Vousy mu nikdy nenarostly, měl mohutnou hrud', byl vysoké postavy a měl i vysoký hlas. Jak bylo dříve zvykem, byl obecním sluhou.

Další všeobecně známou figurkou byl Franta s přezdívkou Lampa. To byla figurka přímo prvotřídní. Byl středních let, spíše tloušťík. Nepředstavitelně špinavý obcházel celý kraj – pocházel snad z Jaroměře. S velkou oblibou sbíral kde co. Vždycky se však zeptal, zda nemáte starou lampu. Přespával kde se dalo – pod širákem, v cihelnách... Rád se díval lidem do oken a ťukal na okna. Strava? Snědl všechno, co mu kdo dal. Myslím si, že byl tělesně neobyčejně zdravý. Říkalo se o něm, že má dva mozky.

Z Holohlav pocházel bývalý pekařský dělník Nádhera. Říkalo se mu a pokřikovalo se na něj „Nádhero vyskoč!“. Nádhera vždy ochotně a s radostí povyskočil. Měl vždycky dobrou náladu.

Ve Smiřicích býval i král Madagaskaru. Ano – čtete dobře! Starý drobný človíček, který pocházel z Hořiněvsí, trpěl utkvělou představou, že je králem Madagaskaru. Jednou kdysi se plavil lodí(!) kolem ostrova Madagaskaru, tamější domorodci ho pozvali k sobě a ustanovili ho králem. Neškodný a milý člověk a při tom to byl král!

Na starého Pamánka si vzpomenu již jen ti nejstarší Smiřičáci. Pamánek byl chlapík, který velice pilně sledoval a měl v patrnosti, kdo má kdy jmeniny nebo narozeniny. Po Smiřicích byl pak znám tím, že chodil kdekomu blahopřát. Pochopitelně, že vždy něco „vykoledoval“. To byl také smysl jeho snažení.

Již více Smiřičáků si vzpomene na starého Andrejska. Ten dělal ve Smiřicích poslíčka – na dvoukoláku přivázel a odvázel vše, co kdo potřeboval. Po večerech a zvláště pak v sobotu a v neděli chodil po smiřických hospodách (a že jich ve Smiřicích nebylo málo!) a ze své krosny nabízel preclíky, očka, rybičky i čokoládu. Provozoval i oblíbenou hru s kuličkami – za nějakou korunu si mohl hráč vytáhnout ze sáčku tři očíslované kuličky. Pokud součet čísel na vytažených kuličkách byl menší než 100, vyhráli jste a z koše jste si mohli vybrat nějakou tu dobrotu.

Z těch „mladších“ nemohu nevzpomenout na Bohouška z Černožic. Chodil stále s housličkami pod paží. Rád zahrál, rád povyprávěl. Běda, když na někoho zanevřel. Tomu se potom vyhýbal až na druhý chodník a nezahrál by mu ani za nic na světě.

V našem Městečku byl i jeden starý „ajznbón“ (pro ty mladší – jde o zkomoleninu z němčiny, kterou se dříve označovali nádražáci – podobně „mašinfíra“ byl strojvůdce lokomotivy). To byl také veselý chlapík. My kluci – ale i starší občané – jsme se schovávali za roh a na tohoto pána jsme začali mňoukat. To milého staříka dohánělo k hroznému vzteku. Běhal a hledal původce mňoukání. Pro ostatní to bylo velmi veselé, protože kočičí mňoukání se ozývalo pokaždé z jiné strany a on běhal marně sem a tam.

Další smiřická figurka dostala od občanů jméno Dájo. Tento velký pivař a fanfaron si totiž dával s oblibou zahrát tehdy oblíbený šlágr „Dájo nevolej“. Když byl Dájo v nejlepším, tancoval s plným půllitrem na hlavě a to i na zábradlí balkonu ve Dvoraně.

Těch figurek a rázovitých postav bylo jistě ještě více. Tito lidé dříve patřili do koloritu Městečka, vzpomínka na ně je vždy milá. Léta běží, tyto drobné postavičky se vytrácejí ze života (určitě k tomu přispěla i minulá doba, kdy musel mít každý v občanském průkazu potvrzení

o zaměstnání) i z mysli. Byli to lidé, kteří také žili mezi námi a snášeli od ostatních dobré a častěji i to horší. Nezapomínejme ani na ně!

Jaroslav Litomiský, PRAHA

Ze života Městečka zmizela jména figurek známých dnes již jen našim nejstarším spoluobčanům. Mizejí vlastně i staré Smiřice s mnoha mosty a mostky přes struhy a náhony. Mizejí různá zákoutí, kde se odehrávaly dětské hry i první schůzky. Mizejí i jejich staré názvy. Nermuťme se proto a zavzpomínejme s kronikářem p. ing. Kupkou:

Místní a pomístní názvy ve Smiřicích

Vývoj měst a obcí, nová zástavba a scelování pozemků vedlo, i v budoucnosti povede, k zániku nebo změnám místních i pomístních názvů. V řeči starších občanů ještě i dnes zazní názvy a jména, která lze velmi obtížně určit ve skutečnosti. I naše město prošlo obdobným vývojem, dokonce v době, kdy ještě městem nebylo.

Současné Smiřice se skládají ze čtyř obcí: Smiřic, Smiřiček, Rodova a Zderazi. Dále jsou do nich včleněny dvě osady: Trotina a Zbuzany. Ze Zderazi vznikl přirozeným majetkovým vývojem panský dvůr a po Zbuzanech zůstalo jen místní jméno.

Místopis původního stavu je velice obtížný. S určitou mírou nepřesností se obydlené Smiřice rozkládaly v prostoru od dnešního malého stadionu po most přes mlýnský náhon u čp. 86, kde byl původně brod a vlevo kaplička sv. Jana Nepomuckého.

Smiřičky byly za tímto brodem a pokračovaly k hostinci „U Pácaltů“. Tenkrát to však byl hostinec „U Holíčů“.

Rodov je identický s bývalou obcí, pouze je poněkud zvětšený. Zderaz tvořilo několik domů, spíš chalup na místě dnešního obytného stavení dvora a severně od něj.

Osada Trotina údajně vznikla ze známého zájezdního hostince u formanské cesty. Jako řada jiných zájezdních hostinců byl i tento uzavřenou stavbou a podobal se více tvrzi než statku. Současně byl obklopen pověstí místa, kde se občas nějaký forman i ztratí. Tuto pověst však mohli záměrně šířit konkurenti.

V místě zaniklé osady Zbuzany stojí dnes obytný dům a bývalé dílny státního statku.

Místní a pomístní jména sloužila k bližšímu určení a do určité míry nahrazovala názvy čtvrtí, ulic i čísla popisná. Neodvážím se tvrdit, že by Smiřice své doby potřebovaly rozdělení na čtvrti. Domy totiž sledovaly prakticky jen jedinou ulici. Byly však prodeje, dědictví, daně. Takže byla jakás – takás identifikace nutná. Rozhraničovacími místy byly nejčastěji vodní toky, cesty a přírodní

neměnné útvary. Neuvážené zásahy do přírody postihly i tyto hranice – proto opět pouze přibližné určení.

Od východu tvořila část hranice městského katastru tzv. hraniční strouha, protékající od Vlkova „Dubinkami“. Na ni navazoval systém odtokových struh a příkopů, odvádějící přebytečnou dešťovou a případně i rozplavovou vodu. Nebyli nemoudří a špatní hospodáři ti naši předkové!

V těchto plochách byla užívána místní jména: K Vlkovu, Malá louka, Velká louka, U obory, V oboře. Původní cesta do Josefova se jmenovala v hatích a chodívalo se „hatěma“. Při melioračních pracích na polích za Labem narazili pracovníci na zbytky této haťové cesty, vyztužené dubovými kládami.

Domněle velice starý název „Sternberk“, častěji však „Šternberk“, není zas tak starý. Vznikl v roce 1905, kdy zde kandidoval do říšského sněmu hrabě Sternberg. Na jeho počest byla ulice nazvána „Sternberkovo nábreží“. Starší a častěji používaný, ale nebezpečnější, byl název „Na zlodějně“. Za ten však občas padlo i pár facek.

Zanikl název Náměstí, později „Masarykovo náměstí“. Opět zásahy, které měly základ spíš v nevědomosti a svévoli, než v reálné potřebě.

Mnoho nových jmen vzniklo v třicátých letech při regulaci Labe. Jsou to ta „stará Labe“, „jitrnice“, „nohavice“, „náplavky“ apod. Ta původně neexistovala, stejně jako „betonek“, „u dubu“, „první lesíček“ a „druhý lesíček“.

Poloostrovy a místa ohraničená meandry Labe byly nazývány „kouty“ – každý kout měl svého vlastníka. Popisování všech bývalých „koutů“ se pravděpodobně nedochovalo. Zanikly „kouty“ – zanikly i jejich názvy. Od severu, na levém břehu Labe byl „Vírův kout“ (parcela č. 631), na pravém břehu následovala „Pitruš“ (parcela č. 374). Další kout jméno buď neměl nebo se ztratilo. Následoval „Kolářského kout“ nazývaný někdy také „Čeřovského kout“. Ten se skládal z řady parcel – největší byly č. 557, 446 a 442. Poslední byl „Fejglův kout“ (parcely č. 508/1 a č. 508/2).

Málokdo ví, že už v roce 1876 byla na parcele 677/3 (u jezu) prosperující chmelnice. Později se zde o pěstování chmele pokusily (myslím za ředitele ing. Primka) statky. Neuspěly. Asi pro nedostatek trpělivosti nebo změnu klimatických podmínek.

Další stará jména souvisela se způsobem používání prostoru. Dobytčí pastvinářské ohrady dnes připomíná ulice Ohrady. To byl veliký prostor ohraničený z jedné strany mlýnským náhonem, z druhé strany labskými meandry a třetí stranu zdeformovaného trojúhelníka tvořila bývalá vlečka lihovaru. Za jižní řadou domů v prostoru nepříliš pohledného parko-náměstí, uzavřeného ze tří stran moderními domy, bývala „malá obec“. Kdysi obecní louka sloužící k pastvě. Na západ od Jiráskovy ulice byla „velká obec“ používaná obdobně. Zde byly později postaveny „obecní stodoly“. Nelze dokázat, ale oprávněně dedukovat, že na „malé obci“ bylo místo popravni a stálo zde katovo obydlí. Přibližně tam, co stojí dnes bývalá samoobsluha a část pošty.

„Na kopaninách“ je prostor ohraničený bývalou lihovarskou vlečkou, mlýnským náhonem a silnicí k cukrovaru. Čtvrtou hranici kopanin tvořila hranice katastru před dvorem Zderaz. I katastrální hranice doznaly řady změn, většinou vyvolaných potřebou zjednodušit komunikaci vlastníků s administrativou, vznikem nové, při zániku staré, někdy i potřebou zjednodušit školní docházku.

V 50. letech minulého století zde byla zřízena železniční stanice. Byly postaveny řeznické a pivovarské sklepy. Tak vznikl název „Na lednici“, který z části nahradil původní název „Nad Smiřičkami“. Ve starých mapách byl tento název psán s dojemnou snahou o správnou češtinu „Nad Smiřičkami“.

Severní část návrší mezi silnicemi a železniční tratí se původně nazývala „Na Holičovým kopcy“ – dnes „Na Pácaltově kopci“ nebo jednoduše „Na pácaltáku“.

Pomístní jméno „Štěpník“ je sice pro Smiřice doloženo, ale dosud ne lokalizováno. Zaniklá „proutnice“ nemá souvislost s nemravnými „proutníky“. Byl to mokřad porostlý košíkářským proutím v blízkosti „Bezedňáku“.

Následují označení konkrétních míst, přezdívky a často i hanlivé přídomek:

V zámeckém parku byly dva sklepy – „pivní“ a „řeznický“. Zanikly kolem roku 1860. Dále zde byly „masné krámy“. Stály přibližně v místě jihozápadního rohu oplocení malého stadionu. Ten se jmenoval dříve Podjezí.

Ve Smiřicích bylo mnoho mostů a mostků. Nejdůležitějším mostem byl veřejný most východním směrem k Josefově a na okresní silnici do Hradce Králové. Byl původně dřevěný a krytý střechem. Proto se mu říkalo „vysoký most“. To krytí svědčilo o šetrnosti a opatrnosti. Dřevěné mosty bez této ochrany snadno vyhnívaly. Nebezpečí potom bylo velké a opravy drahé. Ze zámku vedl stejným směrem soukromý panský most, který se jmenoval podle stavebního materiálu „kamenný“.

Špitál (dům pro staré a nemajetné občany) spolu s mateřskou školou postavil městu Ignác Mautner se svou ženou Julií. Na počest členky císařské rodiny pojmenoval špitál „Gizelin ústav“. V povědomí i místních lidí to byl vždycky „Mautnerův chudobinec“ nebo jen „chudobinec“.

Pejorativní přídomek měl v době náboženských třenic (po roce 1918 až do roku 1933) „Sbor církve československé-husitské“ – říkalo se mu jízlivě „Lefnarova stodola“.

Městský hotel (dnes Dvorana) byl původně „Hostinec u zeleného stromu“. Ulička mezi lihovarem a zahradou byla „Malburkova ulička“, jejímž majitelem byla rodina Malburgů. Jonešova hospoda (přibližně proti dnešní lékárně) byla známější pod jménem „U krásné paní“. Lékárna nesla název „U bílého anděla“. Přibližně před 20 lety zbouraná „stará kovárna“ (stála v místech dnešního náměstí Míru) byla asi původně opravdu katovnou.

Dům, postavený městem v Jiráskově ulici, byl nazýván „obecník“ a pro hlučné rozpory mezi nájemníky byl známý i jako „dům hrůzy“ – dnes už zde žijí spořádaní nájemníci a už jen hrstka občanů ví, o který dům se jedná.

Ve zdejší rovinaté krajině budil pozornost jakýkoliv vršíček. Proto zde máme „kopce“: Hlíňák, Broučák a Skálu či „Na skále“.

Ani drobné neřesti neunikly pozornosti. Proto jedna z velice pohostinných restaurací, poskytující i jiné než kulinární potěšení, nesla jméno „U křepelek“ (dnes Základní umělecká škola).

Zanikl krátkodobě užívaný hřbitov a kaplička v prostoru „u obory“. Jeden z nejstarších názvů je „Na kršovce“. Jedná se v podstatě o okolí bývalé cesty na hřbitov do sousedních Holohlav v době, kdy ještě Smiřice neměly hřbitov svůj. Chodilo se tedy tudy na krchov.

Pomístní názvy v Rodově vznikly samostatně, bez návaznosti na dění ve Smiřicích a jsou v současné době zjišťovány. Zajímavé je zřetelně staré pojmenování „Hrdláky“. Sice svádí k domněnce, že tam šlo někomu o hrdlo, ale stejně může souviset s pří – tedy s hrdlením. Může se jednat i o méně obvyklý výraz pro prameniště či výtok vody – vyhrdlení.

Tím jsem vyčerpal znalost pomístních názvů. Neznáte ještě některé další? Za případnou informaci děkuji.

Ing. Lubomír Kupka, kronikář

Věřme, že zvláště starší pamětníci se ozvou a doplní dnešní povídání pana ing. Kupky – tentokrát v roli městského kronikáře. Mohli by se však ozvat i mladší a přistěhovalí občané s dotazy:

Kde byl mlýn a šrotovna, kde byla Liebigova pila (zde byly pořezány stromy z dubin – co to byly dubiny a kde byly?), proč je ve Smiřicích ulice U Vlečky (ti nejmladší to už nebudou vědět!), kde stojí Malburgova vila? Už není k poznání, který most je (nebo byl?) Tyršův. Čemu se říkalo hučák? Stále se ještě říká na cihelně a u vodárny, jalový náhon, „labíšťata“. Byla zde třeshňovka, Jordán, u splávku. Byl zde pivovar, vinopalna, likérka, Lefnarova pila a cikorkárna.

Nově píšeme některá jména ulic

Článek o názvech ulic v minulém čísle Zpravodaje měl mezi čtenáři kladný ohlas. Je však nutno vzít v úvahu, že přejmenování ulic neznamena pouze vyměnit tabulky na začátku ulic. Změny byly nutné v seznamech občanů, změnily by se adresy občanů... A nyní jsou na pořadu naléhavější úkoly. Čtenáři se z článku dověděli, že platí nová pravidla pravopisu – tedy přece jen něco nového.

Na otázku novinářů: „Proč se v našem životě zhoršují mezilidské vztahy?“ odpověděl jeden z našich předních politiků:

Po listopadu 1989 všichni lidé očekávali, že se něco změní. Nyní jsou rozčarováni, že tomu tak mnohdy není. Většina lidí ví, co by měli dělat ti ostatní. Ministr, prezident, poslanci. Ale málokdo ví, co by měl dělat on v situaci, kde se nachází. V podniku, kde pracuje, v obci, kde žije. Má-li se něco změnit, ten krok musím učinit já, každý sám za sebe. Lidé uchopili svobodu, plnými doušky užívají její nejrůznější formy, aniž si uvědomují, že nedílnou součástí svobody je zodpovědnost. Pravou příčinu zhoršení mezilidských vztahů spatřuji v zahledění se na sebe. Jediná šance, jak změnit tento stav, je otevřít se. Být pozornější k lidem kolem sebe, učinit k nim krok jako první a nenechat se hned odradit neúspěchy nebo nepochopením. Myslím si, že je to přirozené období, kdy si musí lidé osahat všechno nové, co kolem nás je. A já žiju v naději, že se opět posunou na oně hodnotové stupnici od slova mít ke slůvku být.

„ROZHODUJÍCÍ JE PŘÁNÍ ZÁKAZNÍKA,“ ŘÍKÁ ING. NOVÁKOVÁ

Notex vsadil na renovaci

Všichni si vzpomínáme, že TIBA Černožice nad Labem už před více než třemi lety ukončila svůj provoz z důvodu ztrátovosti. V holandské dražbě koupil tuto textilku za 13 milionů korun její bývalý ředitel ing. Milan Novák. Jeho žena ing. Helena Nováková k tomu poznamenala: „Když jsme začínali, nebylo to vůbec jednoduché. Nejdříve bylo nutné obnovit zastavený provoz – a to rozhodně nebyla maličkost. Bylo nutné sehnat pracovníky, pustit se do oprav strojního zařízení a v některých sálech bylo nutné vyměnit vypoulené parkety. Abychom se udrželi a dokázali splácet úvěr, prvořadým úkolem se stalo zajištění odbytu. V době, kdy na náš trh proniká laciné zboží z Asie, to není jednoduché. Ceny zboží dodávaného z Číny a Pákistánu u nás nestačí ani na pokrytí nákladů. Proto jsme se s manželem rozhodli investovat několik milionů na nákup

modernějšího strojního vybavení. Nejdříve jsme zakoupili doprřadací stroje švýcarské provenience.

Filosofie naší firmy je založena na přání zákazníka. Snažíme se dosáhnout prodejnosti námi nabízené příže. Proto budeme i nadále renovovat strojní zařízení, které bylo v závodě ve stáří 30–40 let. Využíváme nabídky renomovaných firem z Rakouska. Švýcarska a z Německa. Na trhu je možno se uplatnit pouze s nejkvalitnějším zbožím.

Problémy vznikají s naplněním pracovních míst. Chtěli jsme je naplnit pouze kvalitními pracovníky, ale to se nám nepovedlo. Mnohým zřejmě nejvíce nevyhovuje třísměnný provoz. Stále máme proto nedostatek pracovních sil. Některé přadleny u nás vydrží třeba jen tři týdny, s jinými se po špatných zkušenostech s nimi rozloučíme my. Špatné zkušenosti máme i s nezaměstnanými, kteří přicházejí z Úřadu práce. Proto jsme nuceni zaměstnávat i zahraniční dělnice z Ukrajiny.“

U ČERNOŽIC RYCHLÁ STAVBA

Benzinka už slouží

Už jsme si v dnešní době zvykli na mnohé. Přesto je nutno ocenit, s jakou rychlostí byla postavena nová čerpací stanice jaroměřské firmy EIDK v katastru obce Černožice nad Labem. Na klíč ji za čtyři a půl měsíce postavila Orlická stavební společnost se sídlem v Rychnově nad Kněžnou. Nás motoristy může zajímat to, že u několika čerpacích boxů můžeme pohodlně načerpat dokonce o něco levnější pohonné hmoty.

Pro ty, kteří projíždějí na trase Hradec Králové – Náchod může být zajímavé i to, že v prodejně u čerpací stanice je možno zakoupit různé zboží: potraviny, drogistické zboží, tiskoviny a cigarety. V nabídce nechybějí ani tradiční potřeby pro motoristy – autokosmetika a drobné autopříslušenství.

Celý areál, který „přijde“ investora na zhruba 43 milionů korun, bude ještě v těsném sousedství doplněn hotelem s restaurací. Vše mělo být hotovo již v měsíci říjnu tohoto roku, ale tento termín asi přece jenom nevyjde. Hotel bude mít po dokončení kapacitu 50 lůžek a v restauraci bude stovka míst u stolů.

HOLOHLAVY: Po prevenci sankce

Hlavní trasa od Prahy do Náchoda a dále do Polska protíná sousední Holohlavy. Je jen málo řidičů, kteří v obci podle předpisů zmírní rychlost na 60 km/hod. (Proslýchá se, že rychlost v uzavřených osadách bude snížena až na 50 km/hod.!) Bydlet u tak frekventované silnice není rozhodně vůbec příjemné. Místní občany obtěžuje hluk a je zde i velké nebezpečí dopravních nehod. Jedno to není samozřejmě ani obecnímu úřadu, zrovna jako policii. Pokud nepomáhá prevence v podobě dopravního značení, musí přijít na řadu sankce. Lze očekávat, že policisté budou radarem měřit rychlost projíždějících automobilů i dalších dopravních prostředků – pokud nebudeme dbát předpisů, vyměří nám pokutu. Proto až pojedete směrem na Jaroměř, pozor v Holohlavech! Ale raději dávejte pozor vždy a všude!

Vojáci jdou z pevnosti

Těžko říci, jaký stupeň utajení dnes praktikuje armáda. Proslýchá se a je veřejným tajemstvím, že josefovská posádka bude slábnout. V průběhu roku se předpokládá odchod jednoho až dvou

vojenských útvarů. Město – vlastně vojenská pevnost – vybudované hlavně pro armádu, bude ztrácet to podstatné. Kasárna zůstanou prázdná a zub času je bude o to rychleji nahlodávat. Místním soukromým podnikatelům ubudou potenciální zákazníci.

Pevnost byla postavena na místě bývalé vesnice Ples. Letos tomu je 200 let od doby, kdy byl Ples přejmenován podle rakouského císaře na Josefov. Paradoxní je, že v roce tohoto výročí budou vojáci bývalou pevnost opouštět. Zatím nebylo určeno, co odešlé vojenské útvary nahradí. Přijdou snad jiní vojáci? Prázdnou zůstává i bývalá vojenská nemocnice. Možná, že i někdo ze smiřických občanů zde byl na léčení.

158:

Z POLICEJNÍCH ZÁZNAMŮ

Aktivní sběrač barevných kovů

Je jisté, že barevné kovy jsou určitě velmi žádanou druhotnou surovinou. Sběrné suroviny za ně proplácují poměrně zajímavé ceny. Proto se objevuje poměrně hodně „podnikatelů“, kteří z toho chtějí vydělávat – bohužel většinou nepoctivým způsobem. I u nás ve Smiřicích museli policisté trestně stíhat zdejšího třicetiletého občana. Tento aktivní muž ve Smiřicích i v okolí na různých místech odcizoval lana a vodiče z barevných kovů. Ty potom za účelem výdělků odprodával ve Sběrných surovinách. Jiným však způsobil škodu nejméně za 4 000 korun.

Kdyby se tak aspoň choval...

Z trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny se zodpovídal 18letý mladík, z minulosti již policistům známý mladík ze Smiřicka.

Tento mladík našel služební průkaz policie, který si pozměnil. Pro svou potřebu jej potom používal jako pravý, ačkoliv policistou nikdy nebyl! Ovšem, kdyby se jako policista alespoň choval!

Své matce odcizil jízdní kolo, které pak prodal v jednom královéhradeckém bazaru za pět stovek...

Vážení rodiče, víte kam chodí a co dělají vaši mladí páni a slečny? Není potom příjemné se dočíst v tisku, že např. ve Smiřicích dva „dobrodruzi“, 15 a 16letí, si zřejmě chtěli udělat mejdan a k tomu potřebovali cigarety, smažené brambůrky a láhev vodky. Stačilo jen vykopnout skleněnou výplň prodejního stánku a vytoužené dobrůtky si vzít. Tak to také udělali. Jenže oba smiřičtí „vejlupkové“ se velmi brzy dostali do rukou zákona.

Co říci k tomu, když školou povinný chlapec využije chvilky nepřítomnosti prodávačů a za pultem vezme bez placení 62 losů tutovky (620,- Kč)!

Jak se dívat na to, když dvě dívky ze 7. třídy základní školy se v době vyučování vypraví na cestu do Týniště, kde hledají kasárna a vojáky?!

Hospody specializací

Ještě jeden příklad trestné činnosti mládeže. Tři mládenci ze Smiřicka ve věku 19 až 24 let byli stíháni za trestný čin vloupání do hostince v Újezdě, kde ukradli zboží za 14 000 korun.

Policie, ta ví všechno

Finanční situace v zemědělských podnicích není růžová. Všestarské družstvo, aby si uchránilo svou úrodu, najalo si k její ostraze jednu soukromou hlídací společnost. Nyní neví, zda volilo tu správnou. Každopádně policisté zjistili, že pracovníci najaté hlídací společnosti přistihli při krádeži cibule 18letého mladíka ze Smiřic.

Strážci pachateli sdělili, že případ předají policii. Potud bylo ještě vše v pořádku.

Zadržený mladík však předal strážcům pořádku úplatek ve výši 3 000 korun, aby byl propuštěn a policie se o věci nedozvěděla. Jenže – ta už věděla všechno! Pachatel byl stíhán pro trestnou čin podplácení. Trestní stíhání bylo zahájeno i proti oběma strážcům pro přijímání úplatku ve spolupachatelství...

Konzum v Holohlavech láká

Pokolikáté už měl konzum v Holohlavech nevíтанou návštěvu v nočních hodinách – snad už po desáté. Že by tam měli lepší výběr zboží? Neznámý „zákazník“ zde byl zřejmě již několikrát. Naposledy zde ukradl ve skladu prodejny cigarety různých značek v hodnotě 4 300 korun.

Návštěvu měly i prodejny ve Smiřicích. Hlídací službou VIDOCQ byla zmařena noční návštěva v prodejně potravin U Vašatů, nedávno byl zájem o prodejnu U Brožů a bez povšimnutí nezůstal ani kiosk na stadionu, kde se ztratilo několik lahví Coca-coly, sušenky, žvýkačky a cigarety různých značek.

Provoz automobilů stoupá i v našem městečku. Ne každé motorové vozidlo dodržuje povolenou rychlost 40 km/hod. Proto je třeba dávat při přecházení ulice i při odbočování na kole pozor. Od posledního vydání Zpravodaje došlo ke dvěma střetům s automobilem. V jednom případě auto porazilo devítiletou holčičku, podruhé došlo ke střetu automobilu a staršího cyklisty. Ještě že to bylo v obou případech bez vážnějších následků!

Konkrétní tvář návštěvnice

Pozor musíme dávat i doma. Z náhodné i příjemné návštěvy se může „vyklubat“ zloděj nebo násilník. I ve Smiřicích přišla návštěva a odešel zloděj, který se za přátelství a pohostinství odvděčil krádeží. Tentokrát se podařilo zjistit, že neznámou návštěvnící – pachatelkou byla 25letá žena z Náchoda. I tato příhoda může být pro vás poučením!

Mladý výtržník měl upito a moc se smál

Policie dostala „pokutu“

Je správné, že za zloděje nakonec pykají muži zákona?

Podivný „trest“ pro policisty

Této zprávě snad ani nebudete chtít věřit! Naši policisté ze Smiřic zadrželi podnapilého agresivního mladíka a odvezli jej do Hradce Králové na protialkoholní záchytnou stanici. Pan doktor ze záchytky dal dobrozdání, že mladík je podnapilý. Zároveň prohlásil, že mu domluvil, že

už není agresivní a že pobyt na záchytce není potřeba!? Aby se to nepletlo, pan doktor naučtoval ošetření chuligána policii(!?). Mladý lump z toho mohl mít ohromnou legraci a my se potom nemůžeme divit, že kriminalita neklesá!!

Je pravda, že ředitel protialkoholní záchytné stanice se policistům písemně omluvil. Ale brzy se vše zopakovalo. Policisté přivezli do protialkoholní stanice 19letého mladíka, který se vloupal do řeznictví U Brožů. Tentokrát dostali naučtováno 300 korun! Je to správné, aby „účty“ za zadržené platili muži zákona(??)– to by jim za chvíli nestačily platy!!

Policejních zpráv bylo tentokrát hodně – ještě jednu z posledních dnů před uzávěrkou Zpravodaje. Neznámý poberta ukradl z volně přístupné montážní haly na stavbě čističky odpadních vod 68 tabulí vlnitého pozinkovaného plechu. Způsobil škodu ve výši 50 000 korun.

AKTUALITY

Módní šaty z cukrovaru

V areálu smiřického cukrovaru byla zrekonstruována stará budova. Do těchto prostor se nestěhovala módní firma Natálie, která se specializuje na výrobu originálních dámských oděvů. Firma dodává dámské šaty do módních domů v Praze, Brně a Bratislavě. Vyváží je ale i do Německa a Anglie. Firma Natálie umožnila zaměstnání ženám z blízkého okolí.

Čistička bude až příští rok

Práce na čističce odpadních vod pro velkovýkrmnou prasat GIGANT byly částečně pozastaveny. Stavba si celkově vyžádá náklad ve výši 136 milionů korun. Zatím bylo prostavěno přes 80 milionů Kč. Stavba se financuje z vlastních prostředků Státního statku ve Smiřicích. Veškeré finanční zdroje včetně ložské půjčky ministerstva zemědělství byly prozatím vyčerpány. Protože je statek v privatizaci, banka mu neposkytne úvěr. Státnímu statku přibývá dlužníků. Nedostal zaplacen od cukrovaru za cukrovku a nezaplatili včas ani odběratelé vepřového masa. Čistička měla být uvedena do provozu již letos v září. Termín byl posunut na září příštího roku.

Testují „nové“ kotelny

Ke zlepšení ekologie ve Smiřicích poslouží nové plynové kotelny. Jedna kotelna byla přebudována z koksové na plynovou a druhá byla upravena a rozšířena pro zdejší sídliště. Upravené kotelny jsou automatizované a potřebují pouze občasnou obsluhu. Domy, které jsou napojeny, byly vybaveny měřicí a regulační technikou. To pomáhá dodržovat zároveň zásadu hospodárnosti i ekologie.

Hradecký pohár starších žáků ve výsledcích – podzimní část 1993

Zasloužené prvenství Smiřic

Okresní fotbalový svaz uspořádal XXI. ročník tradiční soutěže pro starší žáky „Hradecký pohár“, kterého se v základní části zúčastnilo 22 celků okresního přeboru a soutěží.

Dvaadvacet zápasů určilo vítěze SK Smiřice, který postupuje do nadstavbové jarní části této pohárové soutěže za účasti sedmi celků oblastního přeboru a soutěží. Jsou to Nový Bydžov, Lužec nad Cidlinou, Montas Hradec Králové, Slavia Hradec Králové, SKP Fomei Hradec Králové, Třebechovice p. O. a Malšovice. Vítězný celek od nás ze Smiřic převzal z rukou předsedy okresního fotbalového svazu Jaroslava Míchala putovní pohár a fotbalové míče. Smiřičtí si zajistili vítězství, když ve finále dvakrát porazili celek Černilova (3:0 a 3:2).

Smiřičtí mladí fotbalisté již jednou získali Hradecký pohár – bylo to v roce 1974. Pro příští fotbalovou sezonu v roce 1994 jim přejeme hodně branek v sítích soupeřů.

Když už je řeč o sportu, stojí za zmínku to, že ve školní tělocvičně bylo zahájeno od 15. listopadu cvičení ZRTv. Přijďte si i vy rozhýbat kostru!

V hale na Háječku proběhl okresní přebor mladších žáků v kopané

Vítězem se stal SK Smiřice

Fotbalové mládí ze Smiřic mělo úspěšný podzim 1993. Mladší žáci se zúčastnili okresního přeboru mladších žáků v halové kopané ve sportovní hale SKP Hradec Králové na Háječku – a zvítězili.

Ve dvou skupinách hrálo dvanáct družstev systémem každý s každým. Potom nejlepší dva kolektivy, s výjimkou okresních výběrů, postoupily do finálové skupiny, kde se střetly opět každý s každým – započítával se i výsledek ze základní skupiny. Celkem bylo odehráno 38 desetiminutových zápasů a padlo 83 branek.

Naši mladší žáci v tomto přeboru zvítězili a jako přeborníci okresu převzali od OFS fotbalový míč a diplom. Kromě toho ještě obdrželi upomínkové dary od ZVÚ Hradec Králové.

Rozhodně stojí za zmínku i to, že za nejlepšího hráče přeboru byl vyhodnocen Petr Koutník z našeho SK Smiřice.

Obce budou dohlížet

Na naše město a na sousední Černožice a Holohlavy byl převeden majetek Vodovodů a kanalizací. To proto, že se nestaly členy akciové společnosti Vodovodů a kanalizací. Smiřice, Černožice a Holohlavy budou tedy v tomto oboru samostatně hospodařit. Zároveň budou dohlížet na činnost a. s. VAK, která je pověřena provozováním na převedeném majetku.

Bavorské hosty uspokojilo Labe

Do Smiřic zavítala sedmičlenná delegace z partnerského Vilsbiburgu v Bavorsku. Hosté navštívili restauraci Labe a byli velmi spokojeni. Seznámili se i s výstavbou města za minulý rok, zejména pak s vestavovanými byty, střechou na Dvoraně i se zbudovanými chodníky poblíž školy.

(lich)

Spor o objekt obchodního střediska zatím vyřešen nebyl

Záležitost se stále zkoumá

Je tomu už několik měsíců, co se obchodní středisko MAGNET a. s. Pardubice rozhodlo z důvodu ztrátovosti ukončit provoz prodejny u nás ve Smiřicích (Domácí potřeby – Kovomat v Palackého ul.). Došlo k vypořádávání nároků na tento objekt mezi uvedeným podnikem a Městským úřadem Smiřice. Příklad se dostal až před Nejvyšší soud ČR. Zkoumala se platnost uzavřených smluv a zkoumalo se, komu prodejna patří.

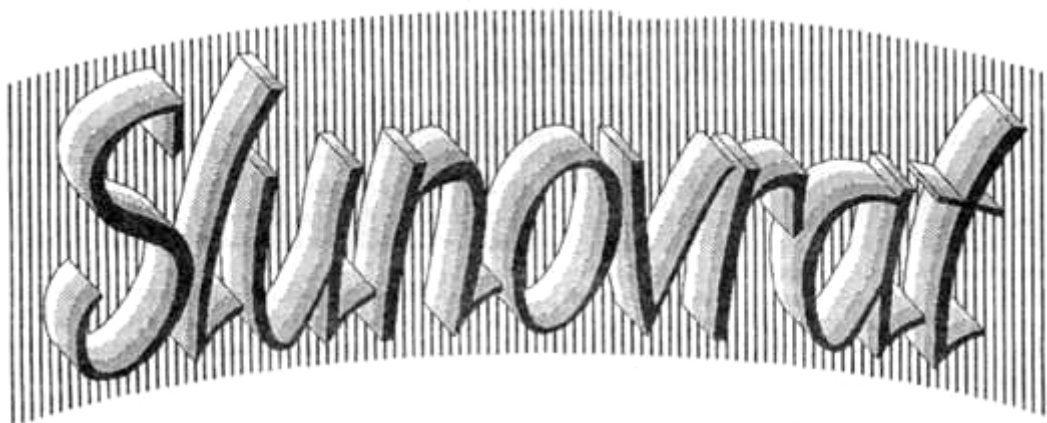
V současné době prodejnu užívá město a pronajímá ji podnikatelům, kteří vyhráli konkurz v nabídkovém řízení. I když vše neprobíhá podle představ města, důležité je, že budova nezahálí a je funkční.

Spor o budovu však prozatím ukončen není. V současné době čeká Městský úřad ve Smiřicích na stanovisko likvidátora, který zkoumá, zda zákon o převodu z majetku státu do majetku obce je v tomto případě na místě.

V našem okrese i nadále podle spotřeby

Pitná voda a její cena

Hladinu veřejného mínění rozčeřila zpráva ředitelství Pražských kanalizací a vodních toků, že v důsledku zvýšení cen vodného a stočného klesla spotřeba na 30 % loňské spotřeby. A proto chtějí prosadit platbu pevnou částkou. To se má vodou opět nesmyslně plýtvat?? Odkud se budou brát investice na nové zdroje vody? V našem okrese proto zatím zůstane při původně stanoveném způsobu platby za spotřebovanou vodu. Zdražení snad nebude tak velké?!

„Jednou za rok se nechá zvládnout všechno,“ říkával náš dědeček, jemuž je země už dlouho lehká. Naznačoval tím, že těm, kteří se v takovém intervalu k něčemu slušnému vzepnou, není radno co věřit. A skutečně. Praxe minulé doby nás dostatečně poučila, že Den žen uměli ochotně a intenzivně oslavovat většinou ochmelkové a Svátek práce nejradostněji oslavovali ti, kteří se jí dokázali celý rok úspěšně vyhýbat. Podobných příkladů by se dalo uvést bezpočet.

Vzpomeňte se mnou na našeho dědečka právě v těchto dnech, kdy jsou přede dveřmi vánoce, svátky klidu a pohody, snášenlivosti a pochopení. V ročním cyklu přichází opět období, ve kterém se očekává vyvrcholení lidskosti. Bude opět nejvíce respektována těmi, kteří se proti ní od ledna nejčastěji prohřešovali? Také mezi vámi na pracovišti byli takoví (takové), kteří právě v této době

onemocněli, aby vůči svým blízkým nic nezanedbali? Obohatí nám poslední týdny zastupování chybějících kolegů natolik, abychom zcela vyčerpáni prožili vánoce jako v zimním spánku?

Kolik otázek vyvolá prostá skutečnost, že prodlužování noci se konečně zastaví a znovu se začne prodlužovat den. Nejdříve o huby otevření (nebo snad o myši převalení?), potom o slepičí krok, o skok dále – potom o hodinu více – to už je konec sanice, a skřivánek musí vrznout i kdyby měl zmrznout. Tak to v lidovém mudrosloví zaznamenala různá rčení. Dokládá to jen to, že náš lid byl všímavý, pozorný a realistický – nic mu neušlo. Rytmus jeho života souzněl s rytmem přírody. Své vzdušné zámky si nenaplňoval smogem a život malichernostmi, které nebyly k žádnému užtku. Věděl, co je to nadhodnota, i když takové a podobné pojmy nedovedl definovat. Vytvářel si svou kulturu i v době, o které dnes nemůžeme chválu pět.

Náš lid znal prostě míru věci i rozměr lidské potřeby. Tu respektoval. Řídil se rčením: „Jez do polosyta a pij do polopita“ a prokazoval starou moudrost, že je třeba zplodit syna, zasadit strom a postavit dům. Tak přirozenou cestou řešil otázku populace, ekologie i bytový problém. Pochopitelně, že tak činil s ohledem na možnosti doby. Ale zde se zvednou výstražné ukazovky, které připomenou, že ani dnes je v jejich souhrnu nepřekročíme.

Po celý rok se však o to pokoušíme. Například i tím, že popíráme to, co je ve velké části světa zavedenou praxí, že vlastní práci si je třeba vydělávat na to, abychom si formou placených služeb zabezpečili nezbytnosti života. My na to u nás jdeme od lesa. Známe rčení, že nouze naučila Dalibora housti a my se velmi často věnujeme mnoha oborům lidské činnosti od údržby svého čtyřkolového mazlíčka v garáži, přes údržbu bytového fondu, až po – však to jistě všichni znáte. Děláme tak po naší normální pracovní době a v době našeho osobního volna, které by nám mělo sloužit k odpočinku, k dalšímu sebevzdělání i k zábavě. Stále se ještě snažíme žít „bez potřeb“, ale za cenu poškozování hlavně vlastních nervů a tím vlastně i zdraví.

Vraťme se k našemu dědečkovi a k jeho životní filosofii, podle níž jednou za rok se dá zvládnout všechno. Nyní se, vážení čtenáři, smiřte s tím, že se krátí den a ubývá světla. A to v době, kdy se blíží svátky, které potřebují co nejvíce jasu. Pokud se chce, vždy to jde nějak zařídit. Někteří se jako obvykle o to pokusí na úkor ostatních (tak už to na světě chodí a nermuťme se proto na svět – jistě tomu tak bude i v budoucnu – snad už pominula doba, která si dávala za cíl vychovat lepšího člověka) a jiní zapnou hlavně své rezervy, aby se propojili s lidskou pospolitostí, jejíž součástí se cítí. Bez pocitu domova se však jasů nedostane nikomu. Ani tehdy, až se zase bude den prodlužovat.

Tož vám všem co nejvíce jasů ve vašich domovech, veselých vánoce a mnoho jen toho dobrého v roce příštím.

(bk)

PODĚKOVÁNÍ

Umíte si představit, jak by vám bylo, kdybyste ztratili 2 000 korun? Asi si to raději nepředstavujete. A vidíte, jedna žákyně ze základní školy tolik korun ztratila ze zadní kapsy kalhot, kde je měla jen tak volně uložené (měla zaplatit zálohu na zahraniční zájezd!). Pochopitelně, že nevěděla kdy a kde je vytrousila. Dokonce si myslela, že jí je zcizila její spolužačka.

Vše dobře dopadlo. Peníze našla paní Jaroslava Lešová z ulice gen. Govorova ve Smiřicích a odevzdala je na Městském úřadě. Dokázala, že poctiví lidé mezi námi ještě žijí – patří jí za to velký dík.

Přispěli na SOS Sarajevo

Tři pracovnice Městského úřadu Hana Koubová, Hana Kozová a Eva Novotná se rozhodly uspořádat finanční sbírku na pomoc válkou postižených občanů v bývalé Jugoslávii v Sarajevu. I v tak malém kolektivu, jakým je Městský úřad ve Smiřicích, se na tolik potřebné konto SOS Sarajevo sešlo celkem 500 korun.

Na základní škole se rozhodly pro sbírku na SOS Sarajevo dvě třídy – žáci 7. C a 8. C se svým učitelem sebrali celkem více než 800 korun a zaslali je na konto pomoci strádajícím.

V předvánoční době tři příklady dobrých skutků.

VY SI TO MYSLÍTE – MY O TOM PÍŠEME

Problémy dělají odpadky

Odpadky v poslední době trápí snad i v noci ve spaní starosty obcí i měst. Např. i pan starosta ze sousedních Holohlav považuje odpady za dlouhodobý a neřešitelný problém. Podle jeho slov končí zákon o odpadech u obce, ne u občana. Občan si potom může dovolit všechno – například vysypat odpadky, kde se mu zlíbí. Obec sice může takový čin řešit pokutou, ale jen obtížně ji potom může na provinilcích vymáhat – většinou však bezúspěšně.

V minulém čísle Zpravodaje zaujalo i naše čtenáře povídání o problému odvozu odpadků v našem městě. Diskutovalo se o tom všude a na všech úrovních. Bohatá a dlouhá byla debata v městském zastupitelstvu. Na zastupitelstvu se nedošlo k žádnému závěru. Bylo rozhodnuto hledat přijatelnější řešení (např. pro důchodce). V den uzávěrky tohoto čísla se má večer rozhodnout – občané budou informováni formou letáček do všech rodin.

Následující článek byl upraven z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů – byla vymazána data narození a adresy dětí a přesná data sňatku a bydliště snoubenců.

Z MATRIKY MĚSTSKÉHO ÚŘADU

* * * * *

Děti narozené od 1. května 1993 do 31. října 1993
s trvalým bydlištěm ve Smiřicích a v Rodově:

Beránková Nikol
Kerhart Tomáš
Krákorová Petra

Reichová Lucie
Šutriečka Jakub
Havlíčková Petra
Marko Pavel
Václavková Pavlína
Sita Daniel
Holman Petr
Svoboda Tomáš
Millerová Tereza
Růžičková Veronika
Martinů Denisa
Volter David
Žilková Tereza
Samková Kateřina
Havrdá Vojtěch
Doubková Barbora
Štěpán Michal
Nováková Veronika
Vondrák Marian
Bubeníčková Ester
Šmída Václav
Čížková Aneta
Svoboda Radim

Z lásky přišly na svět, s láskou je vítáme.

Sňatky uzavřené v obřadní síni Městského úřadu ve Smiřicích
v období od 1. května 1993 do 31. října 1993:

květen	Petr Krákora Jitka Krausová
červen	Jaroslav Šolc Soňa Steklá Jan Šupík Eva Opletalová Jiří Anders Oldřiška Kolářová Karol Pázmaň Ivana Horáková

	Vladimír Mouček Lenka Holubová Miloš Svatoň Eva Jindrová Jaroslav Řežábek Jana Jonášová Milan Janoušek Eva Hušková
červenec	Jiří Drabik Pavlína Krejčová Jiří Zachař Iveta Hamplová Jiří Buřič Taťána Černá
srpen	Aleš Šrámek Romana Vojtíšková Jan Gerčák Věra Rokytenská
září	Ladislav Koleno Irina Kirliková Petr Štěpánek Ing. Jaroslava Dohnalová Zdenek Lupoměský Alena Cejnarová Zdenek Lášek Kristina Maticová Evžen Válek Helena Kvírencová Pavel Prokeš Natalia Popovičová
říjen	Pavel Pábl Monika Vránová Aleš Burda Jitka Příbylová Vladislav Stávek Hana Pišlová Vladislav Kudr Maria Fišarová

-
- Helena Rowlandová: Nabídka k sňatku je největší kompliment. Obvykle také poslední.
 - Seneca mladší: Statečnost míří ke hvězdám, strach ke smrti.

- Žarko Petan: Někdy herci obecnstvu úklonami neděkují, ale omlouvají se.
- Publius Syrus: I dobří lidé musí často zlému přivyknout.
- Titus Livius: Pravda často strádá, ale nikdy ji nelze zahubit.
- Leszek Kumor: Na veřejné cestě těžko vyšlapat vlastní pěšinku.

BLAHOPŘEJEME

JUBILANTI z období od 1. května 1993 do 31. října 1993:

91 let	Františka Kudrová	Smiřice, Spořilov 290
90 let	Anežka Burešová	Smiřice, Mlýnská 192
	Anežka Freiová	Smiřice, gen. Govorova 574
85 let	Marie Hlavatá	Smiřice, Komenského 75
	Marie Kloubcová	Smiřice, Jiráskova 266
	Jaromír Kupka	Smiřice, Palackého 88
	Marie Malíková	Smiřice, Palackého 96
	Helena Řenčová	Smiřice, Hradecká 165
80 let	Bohumil Koudelka	Smiřice, Žižkova 259
	Ludmila Klimešová	Smiřice, Nová 174
	Josef Košťál	Smiřice, gen. Govorova 557
	Ludmila Lášková	Smiřice, Jedličkova 32

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

v období od 1. května 1993 do 31. října 1993:

Miller Josef	Rodov 24	nar. 1924	zemřeli: 16. 5. 1993
Svoboda Jindřich	Smiřice 574	1933	28. 5. 1993
Rejfek Vojtěch	Smiřice 445	1923	2. 6. 1993
Buňat Václav	Rodov 66	1925	16. 6. 1993
Kříž Josef	Smiřice 248	1906	24. 6. 1993
Roubal Josef	Rodov 10	1925	30. 6. 1993
Koldrtová Eva	Smiřice 89	1933	11. 7. 1993
Holeček Jiří	Smiřice 52	1935	19. 7. 1993
Hojná Miroslava	Smiřice 312	1924	27. 7. 1993

Oupicová Věra	Smiřice 567	1912	31. 8. 1993
Motyčková Božena	Smiřice 102	1909	8. 9. 1993
Špryňar Bohuslav	Smiřice 173	1926	24. 9. 1993
Šlejharová Alenka	Smiřice 372	1926	27. 10. 1993

KOUTEK PRO DĚTI

PERLIČKY ZE ŠKOLY

Do senátu byli voleni jen muži zachovalí. Jakmile se někdo nezachoval, byl ihned vyloučen.

Císař Nero zapálil Řím, aby viděl hořící Tróju.

Bedřich Smetana se narodil v mužném věku v Litomyšli a studoval na pražské akademii v Plzni.

V jižní Evropě se rodí teplejší ovoce.

Bouchneme-li ladičkou o piano a postavíme-li ji na nožičku, vznikne renezanace.

Košská síla je, když zvedáme jednoho koně do výše jednoho metru po dobu jedné vteřiny.

Při jarní rovnodennosti je od západu k východu stejně daleko.

Nemocí je tolik, že se jen dívím, jak na to může jedno tělo stačit.

Naše nemocnice je nová, hodně lidí tam chodí, ale se starými nemocemi.

Když nás teta Bláža o vánocích navštíví, vždycky se přejí cukroví a pak vzdychá, že je vdova.

Lidé si posílají na svátky pohledy, na kterých známým nařizují, aby byli zdraví.

== zprávy z redakce ==

Na konci roku mají mnozí odběratelé Zpravodaje zájem o placení předplatného na další ročník. Snad vás uklidní ujištění, že máte předplaceno ještě 10 číslo roku 1994 (jde pouze o požadavek účtárny MěÚ, aby předplatné přišlo do nového účetního roku).

Předplatitelé vědí, že Zpravodaj do domů spolehlivě donáší pracovník městského úřadu pan Šedivý. A co je důležité – není třeba platit drahé poštovné! Pokud si Zpravodaj pravidelně kupujete v trafice, uvažujte také o předplatném. Budete mít jistotu, že každé nové číslo dostanete ihned po vydání.

Zpravodaj bude volně k dostání v trafice U Jedličků i v nové prodejně paní Dr. Atanasovské. Předplatné na další ročník se bude platit po Novém roce na Městském kulturním středisku u pí Trávníkové – na radnici ve 2. poschodí na konci nové chodby vpravo. Dáme i možnost zaplatit předplatné složenkou na poště – složenky budou přiloženy do dalšího čísla (pro mimosmiřické to je asi nejschůdnější řešení).

Pokud váš zájem zůstane, na shledanou v příštím roce!

OBSAH

Slovo starosty	2
Informace z radnice	3
9 v dějinách Smiřic	5
Smiřické figurky	8
Místní a pomístní názvy ze Smiřic	10
Ve zkratce – různé zprávy	13
Z policejních záznamů	14
Aktuality – úspěchy fotbalistů	16
Slunovrat	18
Z matriky města	20
Koutek pro děti	23
Zprávy pro čtenáře	23

Do nového roku zvesela

ZPRAVODAJ Smiřic a Rodova

Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Vychází nepravidelně 4x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko ve Smiřicích

Tiskne: AGRODAT Nové Město nad Cidlinou

Náklad 280 výtisků. Cena jednoho výtisku 5,– Kčs